

Priserne paa alt muligt stige, som de gøre nu, er dette et Krav, som vi ikke med Rette kunne være overhørige overfor. Vi staa saaledes paa alle Punkter overfor voksende Udgifter. Men vi have ikke blot det. Vi have ogsaa overfor os staaende en Række af Opgaver, som forlange en Løsning, skønt de endnu ikke ere lagte paa Tingets Bord. Vi have jo for nylig faaet omdelt Jernbanekommissionens Betænkning, og hvad der forlanges af os, er atter mange Millioner. Lad nu være, at Rigsdagen vil kritisere og maaske noget mindske de her fremsatte Krav, saa bliver der dog tilbage meget, som baade bør opfyldes og ogsaa vil blive opfyldt.

Endelig have vi ved Siden deraf de saakaldte sociale Love. Hvad enten vi der se paa Alderdomsforsørgelsen, Invaliditetsforsørgelsen eller Arbejdsløshedsspørgsmaalet, ville vi staa overfor Løsning af Spørgsmaal, der ville kræve endog mange Millioner, og som vi hverken kunne eller bør lade uløste. Med alt det for Øje forekommer det mig ganske mærkeligt, rask væk at gaa til at reducere Statens Evne til at møde disse Krav. Jeg kan forstaa og give min Tilslutning til, at den højtærede Finansminister ikke har brugt Brændevinsskatten som Kompensation paa Toldloven. Jeg har altid selv haft samme Mening som det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre), at det var en Skat, hvis Beløb naturligt blev noget af det — det vilde dog kun være en Del af det —, der behøvedes til Løsningen af disse sociale Reformer. Men noget af det vil med Rette der kunne tages. Men naar man ikke fremsætter den Lov, finder jeg det heller ikke rigtigt at tage Kompensation for Toldloven paa den øvrige Spiritus, thi ganske sikkert er det, at højere Skat paa Vin og paa Brændevin bør følge sammen; hvis det ikke sker, saa vil der, naar man fremsætter en Lov om en Brændevinsskat, til den Tid blive forlangt yderligere Forhøjelse ogsaa paa andre Spirituosa, hvilket da vil gaa ud over Statens Indtægter, ved at formindske Brugen af de naar det kommer til Stykket mindre skadelige Spirituosa.

Jeg skal i øvrigt ikke dvæle videre ved denne Spiritussskat, men vil kun sige, at den vil bringe saadanne Ulemper for Vinhandlerne, selv om man retter paa nogle af de Forhold, som bleve berørte af en æret Taler, jeg tror i Gaar, at en Del af vore Vinhandlerforretninger vil blive slaaet i Stykker, idet det — netop for

den velhavende Del af Befolkningen — vil være mere økonomisk selv at indforskrive og aftappe sin Vin. Ved Siden deraf synes denne Lov mig at være et Forsøg paa at faa en forhøjet Vinskat uden at vække Opmærksomhed i og derfor Paatale og andre Skridt fra de vinproducerende Lande, men et saadant Forsøg er ikke ret forsvarligt. Man maa nemlig vide, at er der noget, man i de vinproducerende Lande er fintfølede overfor; er det Bestræbelser for i de andre Lande at fordyre Vinen. Naar jeg saa i øvrigt siger, at jeg tror ikke, at denne Skat vil bringe de 4 Mill. Kr., og at jeg ikke ønsker den som Kompensation for Toldloven, saa har jeg saa nogenlunde sagt, hvad jeg ønsker at sige om den Skat.

At jeg ser paa Arveskatten paa samme Maade, at jeg ikke ønsker den som Kompensation, det ved den højtærede Finansminister, det har jeg allerede i Fjor udtalt. Men ellers er jeg en Ven af denne Skat, og da der er gjort Indvendinger imod den fra anden Side, og man navnlig har peget paa en Forøgelse af Formue- og Indtægtsskatten som en heldigere Skat end denne, saa vil jeg dog gerne dvæle lidt ved, hvorfor jeg anser Arveskatten for en god og retfærdig Skat.

Arveskatten har samme Fordel som Formue- og Indkomstsskatten: den sigter paa at faa Skatten lagt, hvor Skatteevnen er. Men jeg tror, at den har den store Fordel, at den ogsaa rammer der, hvor den sigter, medens Indkomstsskatten i den Skikkelse, den har faaet hos os, ikke rammer, hvor den sigter. Som Indkomstsskatten er formet hos os, maa den nødvendigvis helt og holdent have som Grundlag de Opgivelser, som selve Skatteyderne give om deres Indtægter. Folk med faste Indtægter, Embedsmænd, Bestillingsmænd og Funktionærer i Statens Tjeneste eller i privates Tjeneste, vide, hvilke Indtægter de have. Folk, der have deres Indtægter af Papirformuer, vide det ogsaa nogenlunde, men næsten ikke en eneste Forretningsmand har noget paalideligt Grundlag for at kunne sige, hvilken Indtægt han har. Baade i Landbrug, i Handel og i Fabrikvirksomhed kan man kalkulere paa forskellig Maade, noget klart Grundlag har man ikke. Heraf følger, at man i god Tro kan opgive en fejl Indtægt, og hvad værre er, at de, hvis Samvittighed er lidt elastisk, kunne opgive deres Indtægt saadan, som det passer dem bedst, altsaa saa lille som muligt, for saa bliver Skatten saa lille som muligt. Det er som Følge deraf slet ikke en Tale-